

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/393/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7613228083
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7613228083.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Jarmily Maximovej v spore žalobcu: R. M., nar. X.XX.XXXX, bytom R. XXX, proti žalovaným: 1/ S. M., nar. XX.X.XXXX, bytom R. 161, zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Daša Bajanová, s. r. o., so sídlom Starosaská 3, Spišská Nová Ves, 2/ I. D., nar. X.X.XXXX, bytom R. XXX a 3/ V. F. M., o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaniach žalobcu, žalovanej v 1. rade a žalovanej v 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová ves zo 17. mája 2019, č. k. 8C/242/2013-297

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zrušil podielové spoluvlastníctvo strán k stavbe rodinného domu č. súpis. 161 na parc. č. XXX/X, evidovanej v katastri nehnuteľností na LV č. X pre kat. úz. R. (ďalej tiež len „rodinný dom“ alebo „stavba“) a vysporiadal ho prikázaním tejto nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva žalovaných s určením ich náhradovej povinnosti voči žalobcovi (I, II a III), rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (IV) a zaviazal žalobcu a žalované nahradiť trovy štátu, každého z nich v rozsahu 25 % (V).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorú žalobca odôvodnil tvrdením o spoluvlastníckom vzťahu strán k stavbe rodinného domu a o nemožnosti dosiahnuť so žalovanými ohľadne jeho zrušenia a vysporiadania dohodu.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku, čo do základu, skutkovo vyšiel z nespornosti tvrdenia žalobcu, že rodinný dom je v podielovom spoluvlastníctve strán. Vo vzťahu k spôsobu vyporiadania sa úvahy prvoinštančného súdu odvíjali od skutkového nálezu o reálnej nedeliteľnosti vysporiadavanej stavby a od toho, že pôvodná predstava strán o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva prikázaním nehnuteľnosti za náhradu len niektorým zo spoluvlastníkov bola rovnaká, až na výšku náhradovej povinnosti, ktorá zostala medzi stranami sporná, vzhľadom na ich odlišné predstavy o všeobecnej cene nehnuteľnosti. V tejto otázke súd prvej inštancie na podklade znaleckého posudku Ing. G. R. č. 65/2017 zo dňa 6.9.2017 ustálil, že všeobecná cena rodinného domu zodpovedá sume 20.900,- Eur. Súd prvej inštancie mal za preukázané tiež, že strany sú podielovými spoluvlastníkmi aj stavbou zastavaného pozemku parc. č. 508/2, a že zatiaľ neprávoplatným rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 4C 164/2011 zo dňa 3.12.2018 bolo podielové spoluvlastníctvo k tomuto pozemku zrušené a vysporiadané prikázaním jeho časti, na ktorej je situovaný rodinný dom, do podielového spoluvlastníctva žalovaných v 1. až 3. rade.

4. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 141 ods. 1 a § 142 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov, a na podklade

záveru o naplnení zákonných podmienok pre zrušenie majetkového spoločenstva strán ich podielové spoluvlastníctvo k stavbe zrušil a vysporiadal jej prikázaním do podielového spoluvlastníctva žalovaných, s určením náhradovej povinnosti voči ustupujúcemu žalobcovi, každej z nich vo výške 1.741,67 Eur. Rozhodnutie o prikázaní stavby žalovaným súd prvej inštancie odôvodnil jednak ich vôľou zotrvať v spoluvlastníckom vzťahu aj naďalej a jednak požiadavkou jej účelného využitia s konštatovaním v tejto súvislosti, že rodinný dom slúži ako obydlie žalovanej v 1. rade. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie vysvetlil, že nevysporiadal podielové spoluvlastníctvo strán k hospodárskej budove, nakoľko „... nebola predmetom vysporiadania a ani nebola znalecky ohodnotená“. Vyšiel pritom z názoru, že sa jedná o samostatnú nehnuteľnosť, ktorá bola takto ohodnotená aj v dedičskom konaní, vedenom pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5D/181/2003. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 255 ods. 2 C.s.p. tým, že „ Ani jedna zo strán sporu nemala v konaní jednoznačný úspech...“ (bod 37), respektíve, že „Ani jedna zo sporových strán nemala v konaní plný úspech...“ (bod 39).

5. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca, žalovaná v 1. rade a žalovaná v 3. rade.

6. Žalobca v odvolaní nesúhlasil so súdom prvej inštancie určeným spôsobom vyporiadania podielového spoluvlastníctva a argumentoval, že so zreteľom na výhrady žalovaných k výške náhradovej povinnosti sa javí byť lepším riešením prikázať nehnuteľnosť do jeho výlučného vlastníctva. Žalobca na podporu navrhovaného spôsobu vysporiadania akcentoval, že je ochotný zaplatiť žalovaným na náhrade za ich spoluvlastnícke podiely sumu 15.675,- Eur a upriamil pozornosť tiež na skutočnosť, že na adrese rodinného domu má evidovaný trvalý pobyt.

7. Rovnako žalovaná v 1. rade v odvolaní odmietla súdom prvej inštancie zvolený spôsob vyporiadania nehnuteľnosti jej prikázaním do podielového spoluvlastníctva všetkým žalovaným a poukázala na to, že pokiaľ aj s takýmto riešením pôvodne súhlasila po vyhlásení napadnutého rozsudku („po poslednom pojednávaní“) došlo k zmene v tom, že žalované v 2. a 3. rade s ňou prestali komunikovať. Za tohto stavu žalovaná v 1. rade navrhla vysporiadať podielové spoluvlastníctvo strán k rodinnému domu jeho prikázaním do jej výlučného vlastníctva za primeranú náhradu. Žalovaná v 2. rade v odvolaní namietala tiež, že súd prvej inštancie do vysporiadania, popri stavbe rodinného domu, nezahrnul tiež hospodársku budovu, nachádzajúcu sa na parc. č. 508/2, ktorá bola určená a aj v skutočnosti využívaná na plnenie doplnkovej funkcie (uskladnenie dreva) k nej. Prezentovala pritom názor, že len skutočnosť, že žalobca neumožnil znalcovi túto stavbu ohodnotiť nemôže byť prekážkou jej vysporiadania súdom.

8. Predmetom vysporiadania mala byť zmieňovaná hospodárska budova tiež podľa odvolacej argumentácie žalovanej v 3. rade. Tá vo svojom odvolaní na podporu tohto svojho názoru poukázala na to, že túto stavbu zhotovili spoločne s rodinným domom rodičia strán a bola určená a v skutočnosti aj využívaná na skladovanie tuhého paliva pre vykurovanie rodinného domu. Z tejto hospodárskej funkcie predmetnej stavby vyplýva podľa názoru žalovanej v 3. rade jej právny status príslušenstva rodinného domu. Žalovaná v 3. rade zdôraznila, že potreba formálneho vysporiadania tiež hospodárskej budovy je umocnená sporom strán o jej právny stav a spôsob jej užívania. Upramila v tomto smere pozornosť na to, že žalobca oba vchody tejto nehnuteľnosti zatarasil drevom a že sa vyjadril v tom zmysle, že vlastnícke právo k nej nadobudol vydržaním. Nezahrnutie vedľajšej stavby do vysporiadania preto podľa názoru žalovanej v 3. rade len podporuje pretrvávanie stavu neistoty v právnom vzťahu strán a povedie k ďalším sporom. Druhou skupinou odvolacích námietok žalovaná v 3. rade napadla správnosť skutkovému záveru súdu prvej inštancie o všeobecnej cene vyporiadavanej stavby, ktorý bol východiskom pre určenie výšky náhradovej povinnosti žalovaných. Žalovaná v 3. rade v tomto smere vytkla súdu prvej inštancie, že v priebehu konania nereflektoval na jej konkrétne vecné výhrady k znaleckému posudku Ing. G. R., ktoré predniesla vo svojom podaní zo dňa 16.11.2017 a nevysporiadal sa s nimi ani v odôvodnení napadnutého rozsudku. Žalovaná v 3. rade prezentovala názor, že v okolnostiach prípadu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie v záujme objektívnosti predložiť jej námietky k znaleckému posudku na ich posúdenie znalcovi, či už v podobe odborného vyjadrenia alebo jeho výsluchu na pojednávaní a zároveň dať na ňou nastolené otázky, týkajúce sa všeobecnej ceny vyporiadavanej nehnuteľnosti, odpovede v odôvodnení napadnutého rozsudku.

9. Žalovaná v 1. rade sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu obmedzila na konštatovanie, že z jeho obsahu nevyplýva dôvod, pre ktorý by mal byť rodinný dom prikázaný žalobcovi a poznamenala v tejto súvislosti, že žalobca v dome nebyva a ani ho neužíva.

10. Žalovaná v 3. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu prezentovala názor, že tvrdenia a argumentácia žalobcu v odvolacom konaní nie sú nové a z jej pohľadu majú len účelový základ.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolania žalobcu, žalovanej v 1. rade a žalovanej v 3. rade, všetky ako podané včas (§ 362 v spojení s ust. § 367 ods. 2 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario C.s.p., v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadísk odvolaniami uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je vecne správny.

12. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal odvolacou argumentáciou žalovaných v 1. a 3. rade, ktorou vo svojej podstate namietali proti procesnému postupu súdu prvej inštancie, ktorý aj napriek tomu, že to strany navrhli spolu so stavbou rodinného domu nezrušil a nevyporiadal ich podielové spoluvlastníctvo tiež k vedľajšej stavbe. Faktom je, že žalovaná v 1. rade v priebehu konania pred súdom prvej inštancie podaním zo dňa 28.7.2017 (čl. 150) navrhla, aby predmetom vysporiadania bola tiež hospodárska budova. Súd prvej inštancie na tento návrh reflektoval opravou uznesenia zo dňa 25.5.2017 v časti zadania znaleckej úlohy tak, že výslovne vyjadril, že predmetom znaleckého ohodnotenia má byť tiež vedľajšia stavba ako príslušenstvo rodinného domu. Z posudkovej časti znaleckého posudku Ing. Stanislava Hanulu vyplýva, že znalec hospodársku budovu i napriek tomu neohodnotil z dôvodu, že vstup do nej bol zaprataný drevom. Žalovaná v 1. rade tento nedostatok znaleckému posudku vo svojom stanovisku k nemu vytkla. Na pojednávaní dňa 17.5.2019 sa k návrhu žalovanej v 1. rade na vysporiadanie tiež vedľajšej budovy pripojila aj žalovaná v 3. rade. Napokon i súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku skonštatoval (v jeho bode 9), že žalovaná v 1. rade sa domáhala, aby súčasťou vyporiadania bola aj hospodárska budova. Z právneho hľadiska možno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že hospodárska budova je samostatnou vecou v právnom slova zmysle, z čoho zrejme vyvodzoval, i keď to v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne nevyjadril, že môže byť samostatným predmetom právnych úkonov a samostatne aj predmetom vysporiadania. Tento názor, vo svojej podstate vychádzajúci z tézy, že príslušenstvo bez ďalšieho nezdieľa právny osud hlavnej veci, čo v procesných súvislostiach znamená, že ho (tiež) nemožno považovať za predmet vysporiadania pokiaľ ho do vysporiadania nezahrnú strany, možno považovať za správny a potiaľ právnenému uvažovaniu prvoinštančného súdu niet čo vytknúť. V danom prípade, ale strany sporu o zrušenie a vysporiadanie podielového spoluvlastníctva (žalované v 1. a 2. rade) navrhli s hlavnou vecou vysporiadať tiež konkrétne označené príslušenstvo. Tým učinili objektom vysporiadania obe veci (hlavnú i vedľajšiu) a na to, aby súd vyčerpал celý predmet konania, musel rozhodnúť o zrušení a vysporiadaní podielového spoluvlastníctva tiež vo vzťahu k tejto vedľajšej stavbe. Potreba vysporiadania podielového spoluvlastníctva strán k tejto veci bola daná nielen rozsahom, v akom strany formálne vymedzili predmet vysporiadania, ale v širších súvislostiach tiež aj materiálnymi okolnosťami prípadu. Sám súd prvej inštancie v tomto zmysle postrehol značne narušené vzťahy strán, pričom zo skutočností, ktoré vyšli v priebehu konania najavo je evidentný ich spor (tiež) o právny status, vlastnícke právo i o spôsob užívania hospodárskej budovy. To v kontexte faktu, že sa jedná o nehnuteľnosť nezapísanú v katastri nehnuteľností priam predurčuje potrebu venovať jej osobitnú pozornosť a v prípade ak sú na to splnené zákonné predpoklady explicitne ju zahrnúť do vysporiadania.

13. Opodstatnenou je tiež odvolacia námietka žalovanej v 3. rade vytykajúca súdu prvej inštancie, že sa nijak nevyporiadal s jej výhradami k znaleckému posudku, ktorý bol výhradným podkladom pre určenie náhradovej povinnosti žalovaných. Podľa zistenia odvolacieho súdu zodpovedá skutočnosti tvrdenie žalovanej v 3. rade, že v podaní zo dňa 16.11.2017 prezentovala skutočne na rozsiahlom priestore (13 strán) svoje vecné výhrady k znaleckému posudku a jeho závery konfrontovala s vlastným na prvý pohľad odborným posúdením všeobecnej hodnoty vyporiadavanej stavby podloženým rozsiahlou dokumentáciou (čl. 214 až 260). Zásadnosť odborného zodpovedania skutkovej otázky všeobecnej hodnoty rodinného domu rozumne predurčila rozhodujúci význam znaleckého posudku pri formovaní rozhodnutia o výške náhradovej povinnosti. To prirodzene vyvolalo zvýšený nárok na odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie musel bezpodmienečne presvedčivo a vyčerpávajúco

vysporiadať s námietkami žalovanej v 3. rade spochybňujúcimi jeho formálnu úplnosť i vecnú správnosť. Odvolací súd v tejto spojitosti poukazuje na to, že Ústavný súd SR vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12.6.2008 príznačne vyjadril hneď niekoľko úvah vzťahujúcich sa na proces hodnotenia dôkazov a spôsob jeho premetnutia v odôvodnení rozhodnutia. Uviedol tu medzi iným tiež, že „...kontrola (voľného hodnotenia dôkazov súdom) sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku...“, že ...“ súd je povinný dôkazy navzájom si odporujúce hodnotiť a ďalej zdôvodniť, napr. prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol vôbec zaoberať.“ a napokon, že „nie je prípustný eklektický (náhodilý) a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom“. Nemožno v tejto súvislosti nespomenúť tiež záver vyjadrený ÚS SR v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 300/06 zo 4.1.2007 v zmysle ktorého „Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvoľia, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie.“ Zvlášť vo vzťahu k rôznym znaleckým posudkom podaným v konaní, aj keď odborné úvahy žalovanej v 3. rade za znalecký posudok nemožno považovať, sú výstižnými na prejednávajúcu vec závery formulované NS SR v jeho rozhodnutí sp. zn. 4 Cz 13/82 z 15.7.1982, podľa ktorých „... ak mal súd pri rozhodovaní k dispozícii dva znalecké posudky s rozdielnymi závermi o tej istej otázke, musí ich hodnotiť v tom zmysle, ktorý z nich a z akých dôvodov vezme za podklad svojho rozhodnutia a z akých dôvodov nevychádza zo záveru druhého znaleckého posudku; pre túto úvahu je potrebné vypočítať obidvoch znalcov. Ak by ani takto nebolo možné odstrániť rozpory v záveroch znaleckých posudkov, treba dať tieto závery preskúmať iným znalcom, vedeckým ústavom alebo inou inštitúciou.“ V zhode s týmito závermi právna teória zastáva názor, že aj znalecký posudok sa musí hodnotiť voľne, v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky domáhať sa vysvetlenia ďalšími otázkami určenými znalcovi a v prípade pochybnosti nariadiť preskúmanie znaleckého posudku iným znalcom (por. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1540 s, str. 771). Súd prvej inštancie sa týmito požiadavkami právnej praxe na hodnotenie dôkazov, či už sa jedná o samotný myšlienkový proces alebo požiadavku jeho presvedčivého vysvetlenia v odôvodnení rozhodnutia dôsledne neriadil a námietky žalovanej v 3. rade proti znaleckému posudku prakticky odignoroval.

14. Nakoľko oba zmienené nedostatky (nezahrnutie do vysporiadania tiež vedľajšej budovy a nevysporiadanie sa s námietkami proti znaleckému posudku žalovanej v 3. rade), vzhľadom na povahu a rozsah ich procesných dôsledkov nemožno efektívne napraviť v odvolacom konaní, došlo tým k naplneniu dôvodu, pre ktorý odvolaciemu súdu z pohľadu ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. neostávalo iné ako rozhodnutie súdu prvej inštancie v meritórnom výroku, a tiež v závislých výrokoch o trovách konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.) zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

15. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie procesne predpísaným spôsobom (predovšetkým riadnym hodnotením dôkazov) objektívne a preskúmateľne sa vysporiadať s námietkami žalovanej v 3. rade k znaleckému posudku Ing. G. R.. Javí sa byť nateraz najúčelnejším predložiť ich, tak ako to súd prvej inštancie urobil aj v prípade námietok žalobcu a žalovanej v 1. rade na odbornú konfrontáciu znalcovi, ktorý znalecký posudok vypracoval, prípadne môže zodpovedať žalovanou v 3. rade nastolené otázky tiež s pribatím iného znalca alebo aj iným vhodným spôsobom, za predpokladu, že takýto priestor vytvoria strany svojimi dôkaznými návrhmi (§ 185 ods. 2 C.s.p.). V ďalšom konaní sa súd prvej inštancie vysporiada tiež s návrhom žalovaných v 1. a 3. rade na zahrnutie do vysporiadania tiež hospodárskej budovy. Pokiaľ jej právny status alebo práva strán k nej budú medzi stranami sporné, predbežne sa s týmito otázkami vysporiada a v prípade pozitívneho nálezu hospodársku budovu do vysporiadania zahrnie. Po prípadnom doplnení tvrdení a dokazovania aj v iných stranami naznačených smeroch (tiež v súvislosti so zmenou postoja žalovanej v 1. rade k spôsobu vysporiadania), súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodne s tým, že v novom rozhodnutí vezme do úvahy len tie skutočnosti, ktoré vyšli (vyjdú) v konaní najavo (Čl. 11 ods. 4 C.s.p.) procesne správnym postupom. Nové rozhodnutie súd prvej inštancie náležite odôvodní tak, aby sa dôsledne a presvedčivo vypořiadal so všetkými skutkovo a právne relevantnými otázkami riešenými v konaní a argumentmi sporových strán a zároveň aby odôvodnenie nie len formálne spĺňalo náležitosti požadované ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ale aby i materiálne zodpovedalo kritériám spravodlivého odôvodnenia.

16. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie tiež o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.